

(המשך ממעמד 53)

למיניות החופשית שלהם, שאינה יודעת גבולות או מוסכמות. ראינו כיצד קלאו, שסבל בעבר מתסביך של אימה מפני נשים, חי כיום כגבר נורמלי לכל דבר. שוחחנו עם גיאורג בן 18, המתעלס מדי-לילה עם 3 נשים בממוצע. שמענו גם את סיפורי של מרגוט בת ה-23, שעבדה עד לפני שנתיים כזבנית בחנות כל-יב והיתה, לדבריה, חדרות תסביכים; סוף-סוף אני יכוף לה לחיות, להתעלס כרוחי, ללא ריגשות-אשם.

אנו נוכחים לדעת כי קיימים כאן סדר וסולמ-דרגות (תרוה): "סדר צריך להיות; בלגניסטים אינם מתקבלים אצלנו!". קיים גם פולחן-האישיות. בעלי הדרגות הרמות כאן הם אותם חברים שהצליחו להתקדם יותר בכיוון שיתרום ההכרה ובי-טוי האישיות. החבר המסוגל לקלל את הוריו ללא מעצורים - הוא החבר הי-רשאי לתת פקודות. גיטה, חברה בכירה באירגון, מארגנת את עבודות המטבח; הטריגונית קתלין צריכה לקלף תפוחי-אד-מה ולהכין קפה. גיאורג - עדיין חדור מעצורים - צריך לשטוף את הרצפות ולהוציא את הובל. דיטר, בעל הוותק הרב ומחברי הצמרת, אינו עושה דבר. הוא פשוט שוכב ומחייך אלינו, ושתי נערות ילדו.

לקראת סוף השבוע מתחילים להתקהל אורחים בבית שברחוב בילוב, 48 שעות אירוח (תמורת 100 מרק) הכולל שיעורים לשיחורר ממצורים. יומיים של מאמצים לקראת ביטוי עצמי, של קלות, צעקות, אולם יחסימין בין האורחים להברים אסור-רים, כדי למנוע חזירתן של מחלות-מין.

קרלו בן ה-24, סטודנט להוראה, טרם זכה בפורקל מיני מלא. כאן מקווה הוא להתגבר על בעיותיו. קלאוס-דודי בן ה-50 טובל מבעיות אחרות. נמאסו עליו חיי הבורגניים במיסרת משפחתו הקטנה. אשתו, אשר ילדה לו כבר שישה ילדים, מעוררת בליבו תדמית אמיתית בלבד. ואף מיקצועו - פסיכיאטריה - לא סייע לו. תרזה מיעצת לו לעסוק באתלטיקה קלה, במיוחד בעמידות-ידיים.

רנטה, שחקנית-קולנוע מובטלת בת 39, פורצת בהיסטריה לפי מיטב המסורת של

או בבניינים ששימשו בעבר מיסעדות (בי-האמברוג ובאוסטריה). הם עובדים בעסי-קים משלהם. יש להם בוטיק למיכנסי-גינס, או בית-מסחר למכוניות, או מיפעל לתובלה, או בית-מלאכה לעבודות חשמל. יש להם הוצאה-לאור שבאמצעותה הם מפרסמים את כיתביהם. כל להם ביטוח בריאות, והם משלמים מסי-הכנסה. את הכי-נסתם, שהיא 400 מרק בממוצע, הם מכי-ניסים לקופה משותפת המכסה את כל הוצאות-המיחיה. בסך-הכל מרוויחה הקי-בוצה הברלינאית כ-10.000 מרק לתודש.

בהצטרפם אל האירגון משתחררים הם מכל הליכולך הבורגני שיהם אותם בעבר. כך עשה, למשל, דטלב בן ה-31, שעבד כמורה עד לפני כמה שבועות. הוא עזב את אשתו ואת ילדיו, מכר את ביתו שבפרברי העיר מינכן, והצטרף אל האיר-גון כתרמו לו את הסכמה של 200.000 מרק שקיבל ממכירת ביתו. כעת הוא הש עצמו חופשי כאילו נולד מחדש.

אולם דטלב אינו אלא מיקרה חריג. רוב-רובם של חברי האירגון בא מבתי-יתומים, מהרחוב, מבתי-ספר בורגניים או ממישפחות שמרניות. כך קלאוס בן ה-25, שהיה הנדסן מוסד ליתומים, כייס, מכור לסמים ומובטל. כיום הוא ממש אדם אחר, אדם שמצא את מקומו בחיים. הוא עובד כגרפיקאי מצליח. כעת הוא מאושר, ואף נערה אינה מסרבת לו.

המישפחה

פשטה את הרגל

מייסדה ואביה הרחני של התנועה הוא המורה-לשעבר אוטו מיהל בן ה-52, שהיה גם צייד ושוחט-חזירים. אוטו הנערץ מקדים את חסידיו בכל: בגיל, ברמת ההכרה, בעוצמת חויותיו בשעת ההאפנינג'ס שלו. ככוח-הגברא שלו.

לפני כחמש שנים הוא ייסד את אפי"ת, "מחוסר ברירה", לדבריו, מאחר שאשתו עזבה אותו והוא הש עצמו בודד ללא נשוא. כיום הוא מדבר על תנועה המונית, והוא רואה עצמו נביא של תורה מארכי-סיסטית חדשה. אין הוא חוסך את שיבטו הרחני בהגיבו על הביקורת המושמעת

(המשך ממעמד 49)

בשבת שבה אירעה התאונה עלה למטוס אחרי שהמתין שעות ארוכות בשרב כבד, ולדעתם היתה לכן השפעה רבה. ציודו של דויד היה שאלו, לא פרטי, והוא לא יכול לבדקו אישית לפני הצניחה. הוא השתמש בו או בפעם הראשונה, ולא הכירו.

חברו, אלישע אולניק, שהשאל לו את הציוד, הוא שבדק אותו. בדיקה נוספת נערכה לאחר האסון, על הקרקע. הציוד נתגלה תקין. לדעת חברי המועדון איבד דויד את תחושת הגובה, התהפך על גבו, ומשום כך לא ידע באיזה גובה הוא נמצא וכמה זמן נותר לו עד הגיעו לקרקע.

הוא משך בידיה-הפתיחה של המיצנח הראשי, וזה היה תקין. אך כאן עשה את הטעות שלתלה לו בחייו: הוא ניתק את המיצנח הראשי, וזהו פעולה מכוונת, המבוצעת בהכרה מלאה תוך הפעלת שתי הידיים. הוא לחץ על שתי ידיה-השיחורר, וניתק את המיצנח. קרוב לוודאי שאחרי הניתוק חסר-ההסבר התהפך דויד על גבו, איבד את קשרי-העין עם הקרקע, והחל נופל במהירות עצומה. הנוהל, במיקרה זה, הוא פתיחת המיצנח הרזרבי. פעולה זו חייבת להתבצע במהירות-שיא, בחלקיקי-שניה. אסור להשתהות. ניתק המיצנח הי-ראשי - יש לשחרר את המיצנח הרזרבי אוטומטית. דויד טעה. הוא ניסה להתייזב, עם הפנים לקרקע, כדי לקבל אומדן, לא הצליח - והתרסק.

זה מוריד את מצב-הרוח ואת ההתלה-י

מקפלים אמנון תמיר, בן 34, מקפל את מיצנחו לפני העלייה למטוס. אשתו היא היחידה מבין נשות הצונחים המאיצה בו לזנק מן המרומים. אמנון תמיר הוא מוותיקי המועדון, ואינו מפספס אף צניחה אחת.

בית, אומר יוסי יניב (22), הצונח במועדון כבר שנה וחצי, "כל עוד אני מקפל בעצמי את המיצנח שלי, אני בטוח. אני נמוע מלקחת ציוד של אחרים. בבית יש מהומה שלמה. פחדים. אומרים לי שלא צריך לעזור לגורל. אבל לדעתי, בספורט הזה יש סיכונים כמו בכל דבר אחר. אם אתה טוב, שום דבר לא קורה. אני מאמין בעצמי, ולכן אני ממשך."

אחדות

המשפחה

ה אסון השני אירע כחודש אחרי הראשון. היה זה מאיר רובל, "זה מיקרה שאסור היה שיקרה." אומר יריב טל, "מאיר צנח ברביעיה, אחד מהארבע פתח מיצנח רזרבי. כיוון שיוכלת-הניהוג של מיצנח רזרבי נמוכה, הובהל אליו רכב כדי לאסוף אותו. כשהיה הרכב בטווח של 400 מטר מאתר הנחיתה, נראתה חופה אחת מן השלוש על המים. באיור מצויות בריכות לאגירת מים של מישיקי הסביבה, ומאיר רובל צנח לתוך בריכה כזו. הרכב שינה כיוון, ודהר אל הבריכה. כשהגיעו חברי השפת הבריכה, צעק אליהם מאיר שהכל כשורה. הוא החגיע אותם, והם נשארו להתמין לו על שפת הבריכה. זו היתה טעותו. מאיר היה מודע למצבו והיה בהכרה מלאה, כיוון ששחה בדרך הקצרה ביותר אל גדת הי-

ברכה, כעבור שניות ספורות שמעו אותו קורא לעזרה. יריב טל קפץ למים והחל שוחה אליו. חברים נוספים הצטרפו אליו, אך מאיר כבר לא נראה על פני המים. נראה שמאיר עשה טעות בניהוג המצנח באוויר, כיוון שנחת הלחץ מאתרי-הנחיתה. הוא צנח למים, ובמקום להשתחרר מן המיצנח מעל למים, כמפורט בנוהל הי-קבוע, נחת על המים עם המיצנח. נראה שבניסיונותיו לאסוף את המיצנח, שהיה קשור אליו, הסתבך במיתרים - וטבע. הודש לפני-כן צנח מאיר לבריכת-מים אחרת, וגם אז עשה אותה טעות עצמה. המדריך הראשי נוף בו או ו"קירקע" אותו למשך חודש ימים - עונש חמור ביותר, לדעת אנשי המועדון.

היוזם בריאן סטריט, בן 28, מי-דרום-אפריקה, עלה ארצה לפני שש שנים בהחלטה נחושה להקים כאן מועדון-צונחים. בין צניחה לצניחה הכיר צנחנית מהמועדון, ונשא אותה לאשה.

"אני לא פחד. אני טוען שמי שבסדר ועושה את מה שמלמדים אותו, שום דבר לא יכול לקרות לו. יש לי 300 צניחות, ועד היום לא קרתה לי שום תקלה," אומר יעקב טל (33) ממושב מישמרת, יעקב צונח במועדון בעין-שמר מאז 1972. רי-בעיית היחידה היא אשתו, "אשתי מקטרת שהספורט שלי בשבתות פוגע באחדות הי-משפחה, היא רוצה שאקה אותה ואת הילדים ליס", הוא אומר. "אבל אני, מכור ל צניחות."

להיות טוב

ולא לשגות

ב ריאן, המדריך הראשי, מסתובב ללא-הרף בין חבריו, מאיץ בהם לבדוק את המיצנח בפעם נוספת לפני העלייה למטוס. "איבדנו שני חברים טובים, וזה כואב," הוא אומר. "המישפחות שלהם עזרו לנו להתגבר על המשבר. הם שייכים למועדון, וחשוב להם שהוא ימשיך להתקיים. כולנו יודעים שזה ספורט קצת יותר מסוכן מ-כדורגל, ותמיד יש סיכוי לתאונה, אבל כשזה קורה, זו מכה נוראה. הפעילות ירדה, אנשים לא באים, אבל אלה בדרך-כלל חדשים, שעוד לא נקלטו."

"אף אחד מהבוגרים לא עזב, ואינני מאמין שיעזבו. אנחנו נעבור משבר, אין כסף, אבל בטח נתגבר על-ידי דור חדש של חניכים. המועדון פועל, וימשיך לפעול. מבחינה בטיחותית אנחנו בהחלט ברמה בינלאומית."

בריאן ניגש ומסייע למוניקה קדן לי-הירחם למצנח. מוניקה, מזכירה במישרד עורכרדיין, היא עוזבת-קיבוץ ששגנון הי-צניחה דבק בה כשהיתה פקידה בצנחנים. היא בת 27, ועדיין אינה נשואה. "ההורים מתנגדים," היא מספרת, "אבל אני כבר לא ילדה. חיפשתי מקום אורחי שבו אפשר לצנח, והגעתי לכאן. אני מודעת בהחלט לכך שיש בזה סיכון מסוים, אבל זה מה שמדברין אותי. אסונות קורים בכל מקום. אותי זה משכנע רק להיות טובה, ולא לשגות."

דני קובו

תרוה, בתו של העורך הראשי של העיתון הוויני פוסה, שהיא חברה בכירה בקיבוץ המין של אוטו מיהל, כפי שנראתה לפני שהצטרפה לקיבוץ וכפי שהיא נראית עתה, מגולחת-קרקפת. הרכוש המשותף והמיניות המשותפת של כל חברי האירגון הם יסודות הקיבוץ המיני.

נגד אירגונו, "הם סתם מקנאים בנו על שי-עלה בידינו להגשים את אשר משמש להם רק נושא לשיחה," הוא אומר.

שהינו יומיים במישכנו של מיהל בי-אוסטריה. פגשנו שם בגברים ונשים שבאו מכל רחבי אירופה עלימנת לנשום את האווירה המיוחדת שיצר. נערה שקיבלה את פנינו סיפרה לנו כי אביה דיכא אר-תה, "גם לאוטו יש אישיות דומיננטית, אבל הוא חיוני. עימו אני מקיימת קשרי-אב אמיתי," אמרה.

לדעתו של מיהל, הגיעה השעה שנצטרף לאירגונו. הוא לא היה מסוגל להבין מדוע איננו נפטרים משערנו המקובל, וכיצד יכולים אנו לתזור, אל המישפחה הזעירה, שכבר פשטה את הרגל."

לפני ואחרי

האירגון, בני המישפחה הגדולה מתלהבים ממנה. רנטה ממלאת בהתרגשות את טופס הבקשה להתקבל כחברה באירגון. נראה לה כי סוף-סוף מצאה את מקומה הנכון בחיים.

שיחורר

מהליכולך

מיספרם של חברי האירגון הוא כ-400. קיימים סניפים שלו בערים ברלין, ברמן, קיל, מינכן, גירנברג, וינה, ז'נבה, פאריס, אוסלו, וכמו-כן באוסטריה, שם הקים האירגון בית-ספר ליד האגם ניווידלר. בכל המקומות האלה הם מת-גוררים בדירות שכורות, בשכר 2500 מרק,